

PEYGAMBER EFENDİMİZ

AHMED CEVDET PAŞA

MUALLİM MÂHİR İZ

M. Ertuğrul Düzdağ

*Peygamber Efendimiz'e Dair
Birkaç Âyet-i Kerîme Meâli*

MUHAMMED, ALLAH'IN RESÛLÜDÜR.

Fetih sûresi, âyet 29

GERÇEKTEN SEN
BÜYÜK BİR AHLÂK ÜZERİNDESİN.

Kalem sûresi, âyet 3

BİZ SENİ ÂLEMLERE
RAHMET OLARAK GÖNDERDİK.

Enbiyâ sûresi, âyet 107

GERÇEKTEN SİZİN İÇİN RESÛLULLAH'TA
EN GÜZEL ÖRNEK VARDIR.

Ahzâb sûresi, âyet 21

O'NA UYUN Kİ
DOĞRU YOLU BULASINIZ.

Arâf sûresi, âyet 158

AHMED CEVDET PAŞA
MUALLİM MÂHİR İZ

PEYGAMBER EFENDİMİZ

Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem

Doğumundan Vefâtına Kadar
Bütün Hayatı • Peygamberliği
Mucizeleri • Getirdiği Din • Hicreti
Savaşları • Kurduđu Devlet • Ashâbı
Yakınları ve Hasımları • Ahlâkı
Yaşayışı ve Özellikleri ile
En Büyük İnsan

Neşre Hazırlayan:

M. ERTUĞRUL DÜZDAĞ

Gonca Yayın Grubu : 173
Med Kitap : 6

Kategori : İslam Tarihi > Siyer

Eser Adı : Peygamber Efendimiz
Yayına Hazırlayan : M. Ertuğrul Düzdağ
ISBN : 978-605-06660-4-5
811. Baskı : Nisan - 2022

Sayfa&Kapak Tasarım : Gonca Grafik Ofisi
Baskı & Cilt : Gonca Matbaacılık (Sertifika No: 44071)

Yayıncı Künyesi

Sertifika No: 44071

Gonca Yapım Matbaacılık Yayıncılık Eğitim Hizmetleri San. ve Tic. A.Ş.

Balabanağa mah. Büyük Reşit Paşa cad. No:16/B - 13 Fatih/İstanbul

Tel: 0(212)-528-50-76

Fax: 0(212)-519-71-98

www.goncayayincilik.com

editor@goncayayincilik.com

5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'na göre; Bu eserin tüm fikri hakları Eser Sahibi'ne aittir. Mülki hakları ise özel anlaşmalı olarak Yayınevi'ne aittir. Tanıtım amaçlı alıntılar haricinde, yazılı izin alınmaksızın kullanılması veya çoğaltılması yasaktır.

İÇİNDEKİLER

Birkaç Söz.....	IX
Ahmed Cevdet Paşa Hayatı ve Eserleri.....	XI
Muallim Mâhir İz Hayatı ve Eserleri.....	XIII

BİRİNCİ KISIM MEKKE DEVRİ

BİRİNCİ BÖLÜM PEYGAMBERLİK ÖNCESİ	3
Doğuşu, Çocukluğu, Gençliği.....	3
Peygamberimizin ecdâdı.....	4
Peygamberimizin doğuşu.....	13
Çocukluk yılları.....	20
Gençlik yılları.....	26

İKİNCİ BÖLÜM **PEYGAMBERLİK**

“Beni örtün!”.....	35
“Tebbet yedâ...”.....	41
Hazret-i Hamza ve Ömer.....	46
Boykot.....	52
Kur’ân mucizesi.....	55
Kur’ân’ın te’siri.....	57
Hüzün yılı.....	63
Birinci Akabe.....	67
Mi’râc.....	69
İkinci Akabe.....	72

İKİNCİ KISIM
MEDİNE DEVRİ

BİRİNCİ BÖLÜM HİCRET

Mucizeli yolculuk.....	78
Medine’de	86
Kılıç çekiliyor.....	94

İKİNCİ BÖLÜM BEDİR..... 98

Mekke’ye düşen kaya	99
Bedir’de iki ordu.....	103
Savaş	110
Tevrat’ta yazılı olan.....	128

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM UHUD..... 132

Savaş hazırlığı	134
Kılıcın hakkı	139
Bozgun.....	143
Kahramanlar	148
Şehidler	154
Gâlip düşmanın peşinde.....	159
Bi’r-i Maûne vak’ası.....	163
Nadıroğulları gazvesi.....	166
Dümetü’l-Cendel gazvesi	169
Müreysi’ gazvesi.....	170

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM HENDEK..... 174

Mucizeler ve Yahudi ihâneti.....	175
Hazret-i Ali	180
“Harb hiledir”	183
Hâin Yahudiye ceza	187
Bazı seferler	191
İslâm’ın te’siri.....	193

BEŞİNCİ BÖLÜM HUDEYBİYE..... 196

Ashâbın bağlılığı.....	199
Ebû Basir	210

Hayber'in fethi.....	212
Peygamberimizin elçiler göndermesi	216
Peygamberimizin umresi.....	221
Hicretin sekizinci yılı.....	222
Mûte muharebesi.....	223
Bazı harb vak'aları.....	227
Ashâbın tabakaları.....	230
ALTINCI BÖLÜM MEKKE'NİN FETHİ.....	233
Karar.....	234
Mekke'ye doğru.....	238
Mekke'de.....	246
Af ve emân.....	251
YEDİNCİ BÖLÜM HUNEYN ve TEBÜK.....	259
Garip bir vak'a.....	264
Tâif'in muhâsarası.....	266
Mekke'de ve Medine'ye dönüşte bazı vak'alar.....	270
Sözün kudreti.....	272
Tebük savaşı.....	277
Bazı vak'alar.....	284
Hicretin onuncu yılı.....	288

ÜÇÜNCÜ KISIM SON DEVİR

BİRİNCİ BÖLÜM VEDÂ HACCI, VEFATI, VASIFLARI

Vedâ hutbesi.....	296
“Dininiz tamamlandı”.....	299
Hastalığı ve vefatı.....	303
Üzüntü.....	308
Hilâfet.....	311
Cenâze ve defin.....	313
Hazret-i Peygamber'in vasıfları.....	315
Mirası.....	318

İKİNCİ BÖLÜM YAKINLARI, MEMURLARI	321
Zevceleri.....	321
Çocukları.....	324
Âzâdlıları.....	325
Hizmetinde bulunanlar.....	326
Müezzinleri.....	327
Hatip ve şâirleri.....	330
Fakîhleri.....	330
Kâtipleri.....	331
Kumandanları.....	334
Memurları.....	337
Elçileri.....	339
Ashâbı.....	341

DÖRDÜNCÜ KISIM

BİR DEMET HADİS-İ ŞERİF	343
--------------------------------------	-----

Birkaç Söz

Bir müslüman için dünyaya gelmiş veya gelecek insanların içinde, Peygamber'inden daha büyük, daha önemli ve daha sevgili, hiç kimse yoktur ve olmayacaktır.

Peygamberimiz Hazret-i Muhammed Mustafa sallâllâhu aleyhi ve sellem efendimiz, insanların en büyüğüdür. Beşeriyet, dünyada ancak onun getirdiği nizâma uymakla mutluluğa erebilir. Bu uyum ne kadar çok, doğru ve samimî olursa; mutluluk da o kadar büyük, devamlı ve tatmin edici olur.

Sevgili Peygamberimiz'in getirdiği ilâhî nizâma, bu dünyada ne kadar uyabilirsek, âhiretteki yüz aklığımız da o kadar güzel olacaktır.

Rahman ve Rahîm olan yaratıcımız, tek ilâhımız, yüce Allah'ımızın izni ve rahmeti, Resûlümüz'ün şehâdet ve şefâati ile, âhiret saâdetine de ancak bu yoldan kavuşmayı umuyoruz.

Peygamberimiz aleyhissalâtü vesselâm efendimize dünya ve âhiretteki saâdetimizi borçluyuz. Yüce ve kutlu nizâmı bize getiren, öğretip ve uygulayarak gösteren odur.

İsteddiği güzel ve olgun kulluğun örneğini, Alîm ve Hakîm Rabbimiz, bütün kemâl ve cemâliyle, bize, onunla bildirmiştir.

Resûlullah Efendimiz, bütün hâl ve hareketleri ile bize en güzel ve tek örnek olmuştur.

Bizler için onun hayat hikâyesini, yaşayış ve hareket tarzını, ahlâkını ve davranışlarını öğrenmek, her şeyden daha önemli ve hayâtî bir vazife, ihtiyaç ve gerekliliktir.

Gerçek bir müslüman olabilmek için onu çok iyi tanımalıyız. Hâl ve hareketlerimizi ona ve onun tavsiyelerine ne kadar benzetip uydurabilirsek, o kadar iyi bir insan, o derecede tam bir mü'min ve müslüman olabiliriz.

Bu kitabı, yukarıda belirttiğimiz zarûri ihtiyâca bir cevap olacağı ümidi ile yayınlıyoruz.

Kitabımız gerekli bütün bilgileri ihtivâ etmekle beraber okumayı düşünenlerin gözünü korkutacak kadar hacimli de değildir.

Bu kitapta, Peygamber Efendimiz'in hayatı, her yaş ve seviyedeki müslümanın öğrenmeyi arzu edeceği ve esasen bilmesi de gerekli olan hususları içine alacak bir genişlikte ve sadelikte anlatılmıştır.

Bu eser, ciddi bir âlim ve samimi bir mü'min olan merhum Ahmed Cevdet Paşa'nın "Kısas-ı Enbiyâ" adlı meşhur eserinin Hazret-i Peygamber'e dâir olan kısımlarından meydana gelmiştir. Kitabın tamamı, ihlâsın ve Resûlullah'a olan aşkının şâhidi bulunduğumuz, merhum hocamız Muallim Mâhir İz Bey tarafından sadeleştirilmiştir.¹

Merhum hocamızın, daha önce de "Din ve Cemiyet" ile "Tasavvuf" adlı eserlerini neşre hazırlamıştık. Kendisinin bize lütfedip verdiği izne dayanarak, ilk ikisinde olduğu gibi bu kitapta da yeniden tertip, tashih ve ilâveler yapıldı:

Eserde bulunmayan veya kısa geçilmiş önemli bazı bahisler ilâve edildi. Dipnotlarla gerekli açıklamalar yapıldı. Kitabın başına merhum yazarların hayat hikâyeleri konuldu. Arka kapağa yer ve kabile isimlerini gösteren bir harita çizildi. Kitabın metni bölümlere ayrıldı ve her sayfaya bir arabaşlık konularak, eserin kolay okunmasına yardımcı olundu. Nihayet, Allah'ın vahyi ve te'yidi ile konuşan Yüce Peygamber'in, her derde şifa mübârek sözlerinden bir demet derlenerek, kitabın sonunda, aziz okuyucularımızın istifadesine sunuldu.

Merhumlar için bir sadaka-i câriye olan bu eserin, bizler için de iki dünyada istikamet ve selâmete vesile olmasını niyâz ediyoruz.

M. Ertuğrul Düzdağ

1. Eser Kültür Bakanlığı Yayınları arasında, altı cilt olarak, 1972'de basılmış, 3. baskısı 2000 yılında yapılmıştır.

AHMED CEVDET PAŞA

Hayatı ve Eserleri

*Y*akın tarihimizin önemli şahsiyetlerinden, âlim, devlet adamı, tarihçi ve fikir adamı Ahmed Cevdet Paşa, 1823 yılında Lofça'da doğdu; 26 Mayıs 1895'te İstanbul'da vefat ederek, Fatih Sultan Mehmed Türbesi hazîresine defnolundu.

Lofça eşrâfından Hacı İsmail Ağa'nın oğlu olan Ahmed Cevdet, Lofça müftüsünden okuyarak, küçük yaşta başladığı tahsil hayatına, on altı yaşından sonra İstanbul'da devam etti. Fevkalâde çalışkanlığı ve zekâsı ile kısa zamanda öne çıktı.

Devrin tanınmış şahsiyetlerinden ders okudu. Medrese derslerinden icâzet alırken, hesap, cebir ve geometri de öğrendi. Mesnevihânlik icâzeti de aldı. Tanınmış mutasavvıfların sohbetlerine devam etti. Şiir ve edebiyat sahasında belirli bir seviyede eserler verdi. Fransızca ve Bulgarca öğrendi. Kendisinin bayramlar dışında hiç tatil yapmadığı, devamlı okuduğu ve çalıştığı bilinmektedir.

1844 yılında Rumeli'de Premedi kazası kadılığı ile devlet hizmetine başladı. Meclis-i Maarif azalığı, "Öğretmen Okulu" müdürlüğü, Encümen-i Dâniş üyeliği gibi vazifelerde bulundu. İlmî pâyesi kazaskerliğe kadar yükselmişken, ilmiye sınıfından mülkiye sınıfına geçirilerek "Paşalık" rütbesi verildi.

İşkodra, Kozan, Bosna Hersek ve Bulgaristan hadiselerinde fevkalâde memuriyetle vazife yaptı. Halep ve Yanya valilikle-

rinde, Adalet, Maarif, Evkaf ve Ticaret Bakanlığı makamlarında defalarca bulundu. Adliye ve Milli Eğitim teşkilatlarında ıslahatlar yaptı.

Bir taraftan da 1853'te kendisine vazife olarak verilen "Osmanlı Tarihi"ni yazıyor; ayrıca resmî vak'anüvislik vazifesi gereği "Tezâkir" adlı eserini, Türkçe'nin en güzel örneklerinden sayılan "Kıyas-ı Enbiya"yı ve okullar için Türkçe ve dilbilgisi kitapları kaleme alıyordu.

Ahmed Cevdet Paşa'nın mühim bir hizmeti de başkanlığını yaptığı "Mecelle Cemiyeti"nde, Hanefî fıkıhına dayanan bir kanun kitabının hazırlanmış olmasıdır.

1890 yılında devlet hizmetinden ayrılan merhum, vefatına kadar ilmî çalışmalarına devam etmiştir.

Zamanındaki bütün gelişmelerden haberdar olan Ahmed Cevdet Paşa, Batı taklitçiliğinin ve maddeciliğin karşısında durmuş; millî, İslâmî şahsiyeti hakkıyla temsil etmiştir. Ancak Batı'nın faydalı buluş, teknik ve metodlarını alarak, gerekli olan ıslahat ve yenilikleri yapmak istemiştir.

Türkçe'nin bir ilim dili olarak geliştirilip kullanılması, İslâmî geleneklerin korunması, eğitim kurumlarının ve ders kitaplarının yenilenip mükemmelleştirilmesi onun gayeleri arasında bulunmuştur. Allah rahmet eylesin.

ESERLERİ: *Tarih-i Cevdet* (1774-1826 olayları, 12 cilt); *Tezâkir-i Cevdet* (1855-1866 olayları, 40 tezkire); *Ma'rûzât* (1839-1876 olayları); *Kıyas-ı Enbiya* (1439'a kadar İslâm tarihi); *Kırım ve Kafkas Tarihçesi*; *Mukaddime-i İbni Haldun* (tercüme); ayrıca ders kitapları ve dinî risaleler...

MUALLİM MÂHİR İZ

Hayatı ve Eserleri

Son devrin önemli şahsiyetlerinden olan Abdullah Mâhir İz, 28 Ocak 1895 tarihinde İstanbul'da doğmuş, 9 Temmuz 1974'te aynı yerde vefat ederek Sahra-yı Cedid kabristanına defnedilmiştir.

Âlimler yetiştiren Külâhîzâde ailesine mensup olan Mâhir İz'in babası, Medine ve Ankara kadılıklarında bulunan Abdülhalim Efendi'dir. Babasının vazifesi dolayısı ile tahsilinin bir kısmını da Medine'de yapan Mâhir İz, Ankara'da buldukları sırada Sultanî Mektebi'ni bitirdikten sonra aynı okulda öğretmenliğe başlamış (1916) ve bu meslekte elli dört yıl devam eden hizmeti sırasında binlerce genç yetiştirmiştir.

1938 yılında İstanbul Edebiyat Fakültesini de bitiren merhum, muhtelif okullarda Türkçe ve Edebiyat öğretmenliği ve idarecilikler yapmıştır.

Son yıllarında Haydarpaşa Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği (1949-57), İstanbul İmam Hatip Lisesi Müdürlüğü (1958-59) ve Fatih Koleji kurucu müdürlüğü (1965-68) ile İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nde Edebiyat, Tasavvuf Tarihi, Hitabet ve İrşad dersleri (1960-71) hocalığı vazifelerinde bulunmuştur.

Zamanın tanınmış ilim ve edebiyat şahsiyetlerinden istifade eden Mâhir İz, 23 Nisan 1920'de açılan Birinci Büyük Millet Meclisi'nde zabıt kâtipliği de yapmış ve bu sırada tanıştığı

Mehmed Âkif Ersoy'un dostluğunu kazanarak, kendisinden çok faydalanmıştır.

Bâzı cemiyet ve vakıfların kuruluşuna da katılan Mahir İz, Sönmez Neşriyat Şirketi'nin kuruluş yıllarında idare meclisi başkanlığı yapmış; İlim Yayma Cemiyeti'nin Yüksek Müşavere Heyeti'ne başkanlık etmiş; İslâmî İlimler Araştırma Vakfı ile Millî Kültür Vakfı'nın kurucuları arasında ve vefatına kadar, bunlardan birincisinin başında bulunmuştur.

Kendisinin bütün faaliyetleri içinde en fazla öne çıkan hizmeti ise, çok sevilen bir sohbet adamı olarak, gençlerle yaptığı konuşmalar ve onları dinî, edebî sahalarda ve hayat yolunda ikaz ve irşad etmesi olmuştur. Merhum bu sohbetlerine bilhassa ömrünün son on yılında hemen her hafta kesintisiz devam etmiştir. Merhum Mâhir İz Hoca'nın en büyük eseri, sohbetleriyle yetiştirdiği ve gelecek nesillere, kendisi gibi birer "mualim" olarak bıraktığı, talebeleri olmuştur.

Merhum, İslâmî çizgide bulunan, Allah'a ve Resûlüne bağlı olan herkesi kardeş sayan, İslâm'a en küçük bir hizmeti dokunanı, kim olursa olsun, baştacı eden, iman ve gönül eri bir mücâhid idi. Allah rahmet eylesin.

ESERLERİ: Memuriyeti sırasında içtimâî ve edebî yazılarını "Namık Yaz", ilmî yazılarını "Abdullah Söğüt" imzaları ile, emekli olduktan sonra ise kendi adıyla yayınladı. *Sebilürreşad*, *Yeni İstiklâl*, *İslâm Düşüncesi*, *Diyanet Dergisi*, *Bugün* ve *Yeni Asya* gibi dergi ve gazetelerde yazıları çıkmıştır. Kitap olarak eserleri:

Yılların İzi (hatıralar), *Din ve Cemiyet*, *Tasavvuf*, *Kıyas-ı Enbiya* (Ahmed Cevdet Paşa'dan sadeleştirme, Kültür Bakanlığı yayını, 6 cilt), *Üstadım Mehmed Akif*, *Adanalı Hayret Efendi* (fakülte mezuniyet tezi), *Yazılar*, *Sohbetler*.

BİRİNCİ KISIM

MEKKE DEVRİ

BİRİNCİ BÖLÜM

PEYGAMBERLİK ÖNCESİ

DOĞUŞU, ÇOCUKLUĞU, GENÇLİĞİ

Ahir zamanda, Arap ülkesinde, İsmâil aleyhisselâm evlâdından “*Hâtemü'l-Enbiyâ*”nın, yâni “*Son Peygamber*”in geleceği, daha evvel gelen Peygamberlere gönderilen kitaplarda yazılıydı. Geçmiş Peygamberlerden bazıları da, onun vasıflarını sayarak târif etmişlerdi.

Âlemlerin övüneceği Son Peygamber, Âdem oğullarının en yükseği ve en şerefliisidir.

O vaktin hükmünce, kendisinin Arapların arasından çıkması, işin gösterdiği lüzum ve Allah'ın bir hikmetiydi. Çünkü Araplar, o vakit dünyaya yayılmış olan fenalıklara bulaşmamış ve Romalıların çirkin âdetlerine alışmamışlardı. Arap yarımadasındaki bedeviyet, yâni köylülük sayesinde, asıl yaradılışları üzere kalmışlardı.

Şiir ve Hitâbet

Her ne kadar Araplar, ilimlerden ve san'atlardan yoksun iseler de, içlerinde lisanlarının zenginlik ve güzelliği dolayısıyla, fesâhat ve belâgat, yâni edebiyat merakı çoğalmış ve pek çok şâirlerle, büyük edipler yetişmişti. Ümmî, yâni okuyup yazma bilmez oldukları halde, gayet güzel şiir söylerlerdi ve güzel söz söylemekle övünürlerdi.

Hattâ Mekke civarında “*Sûku Ukâz*” denilen yerde her yıl Zilka'de ayında büyük bir panayır kurulur, her taraftan oraya

şairler ve edipler toplanır, güzel şiirler ve seçkin hutbeler okunur, söz meydanında yarışlar yapılır, birinci olanlar takdir görür ve şiiri Kâbe duvarına asılırdı.

Bu suretle Kâbe duvarına asılmış yedi kaside vardı ki, onlara “*Muallâkât-ı Seb’a*” yâni “Yedi Askı” denilir. Onların birincisi İmrü’l-Kays’ın şiiri idi ki, en yukarıya asılmış ve Hazret-i Muhammed aleyhissalâtu vesselâm efendimizin peygamberliğine kadar öylece kalmıştı.

Câhiliyet zamanında Arapların edebiyatça bu kadar ilerlemeleri dikkat edilecek ve ibret alınacak bir iştir. Belki de Arap dilinin o derece bir yükseklige gelmesi, Allah tarafından bu lisanla bir kitap indirileceğine işaret idi.

– 1 –

PEYGAMBERİMİZİN ECDÂDI

Peygamberler babası İbrahim aleyhisselâm, oğlu İsmâil aleyhisselâma dua edip, Allah da onun duasını kabul ederek, İsmâiloğullarından bir büyük millet zuhûr edeceğini müjdelemiş olduğu Tevrat’ta yazılıdır.

Hazret-i İbrahim’in öteki oğlu Hazret-i İshâk aleyhisselâm evlâtlarından pek çok Peygamberler gelip geçmiş ve onların devri bitip artık İsmâil soyuna nöbet gelmişti. İshâk’ın soyundan gelen birçok Peygamberlere karşı, İsmâil’in soyundan ancak Son Peygamber gelecekti.

Hazret-i İsmâil’in Soyu

Hazret-i İsmâil’in evlâtları ve torunları çoğaldı ve Arap yarımadasının her tarafına yayıldı. İçlerinde Adnanoğulları arasında Mudaroğulları ve onların içinde Kureyş kabilesi, diğerlerinden üstün ve seçkindi. Kureyşliler içinde de Hâşim kolu hepsinin üzerinde şerefli ve itibarlı bir mevkideydi.

Hâşim'in babası Abdi Menâf, onun babası Kusay, onun babası Hakîm ve sırayla Mürre, Kâ'b, Lüvey, Gâlib, Fihri, Mâlik, Nadr, Kinâne, Huzeyme, Müdrike, İlyas, Mudar, Nizâr, Me'ad ve Adnan'dır. Adnan da Kayzar bin İsmâil aleyhisselâm neslindedir.

İşte Hâtemü'l-Enbiyâ, yâni Peygamberlerin sonuncusu olan Aleyhisselâm Efendimiz'in büyük cedleri bu zâtlardır ki, her birinin zürriyeti çoğalmış ve her biri pek çok toplulukların reisi ve birçok kabilelerin ve aşiretlerin dedesi ve babası olmuşlardır.

Nûr-i Muhammedî

Fakat her ne zaman, birinin iki oğlu olsa veya bir kabile iki kola ayrılrsa, Efendimiz'in soyu en şerefli ve hayırlı olan tarafta bulunur ve her asırda onun yüksek ceddi kim ise yüzündeki ülkerden, parlıtından bilinirdi. Çünkü Hazret-i İsmâil'in altında bir nûr Ülker yıldızı gibi parlardı. Bu parlaklık ona babasından kalmış, sonra evlâddan evlâda geçerek Adnan'a ve ondan Me'ad ve Nizâr'a gelmiş idi.

Bu nûr ise, Nûr-i Muhammedî, yâni Muhammed aleyhisselâma mahsus nûr olup, Hazret-i Âdem'den beri evlâddan evlâda geçerek gelmiş, nihayet asıl sahibi Hâtemü'l-Enbiyâ'da karar kılmıştır.

İşte bu suretle, Adnanoğulları içinde, Hazret-i Muhammed'in nûru kendisinde bulunan seçkin bir soy meydana çıkmıştı ki, her asırda bu soydan olan kimse yüzünün çok güzel ve nûrlu olması dolayısıyla başkalarından kolaylıkla seçilir ve bu hangi kabileden ise, o kabile diğer kabilelerden üstün olurdu.

İşte bundan dolayı, Nizâr'ın oğulları ve torunları içinde, Mudarogulları, öteki kabilelerden daha çok şan ve şöret buldu.

Kureyş Kabilesi

Mudarogulları da çoğaldı. Etrafa yayıldı, birçok kabilelere ayrıldı; içlerinden Kureyş kabilesi hepsinin seçkini aldı. Kureyş

kabilesi Fıhr bin Mâlik'in çocukları ve torunları demek olup, onun oğulları içinde Gâlib, onun oğulları içinde Lüvey ve onun evlâtları arasında da Kâ'b, diğerlerinden seçkin ve muhterem olmuştur.

İşte bu Kâ'b bin Lüvey, Cuma günleri, kavmini toplayarak hutbe okurdu. Kendi neslinden *Son Peygamber* geleceğini söyler ve onun zamanına kim yetişirse ona iman etsin diye nasihat ederdi.

Kâ'b'ın torunlarından adı geçen Kusay da, Kureyş kabilesi içinde pek büyük bir zâttır ki, şurada burada dağınık olan Kureyşlileri toplayıp kuvvet buldu ve Mekke'de başa geçti.

Kâbe Hizmeti

Kâbe'nin hizmeti, aslında Hazret-i İsmâil'in evlâdı ve torunlarında bulunurken, bu şerefli hizmet Cürhüm kabilesine geçmiş, sonra onların Mekke'den ayrılmasıyla o civarda yerleşmiş bulunan Huzâa kabilesi bir müddet Kâbe hizmeti ile Mekke reisliğini ele geçirmişti.

Kusay bir aralık, Kâbe'nin anahtarlarını Huzâa'dan aldı. Ondan sonra da Kâbe hizmeti Kureyş kabilesinde kaldı.

Kusay'ın Zühre adında bir kardeşi olup, onun da çocukluğu çoğaldı. Kureyş kabilesi içinde itibar kazandı. Hâtemü'l-Enbiyâ efendimizin annesi olan Âmine, onun soyundandır.

Kusay ölünce Abdi Menâf, Abdü'd-Dâr, Abdü'l-Uzzâ adlarında üç oğlu kaldı. Abdi Menâf öteki kardeşlerinden fazla şan ve şöhrat kazandı. Mekke reisliği ve kabile efendiliği onun neslinde karar kıldı. Abdü'd-Dâr'ın neslinden de, şerefli Kâbe hizmetinde bulunan Şeybeoğulları geldi.

Benî Hâşim

Abdi Menâf'in, Hâşim, Abdi Şems, Muttalib, Nevfel adında dört oğlu oldu. Her birinin soyu çoğaldı. Hattâ Ümeyyeoğulları denilen Emeviler, Abdi Şems'in neslinden gelmiştir.

Fakat hepsinin en faziletlisi ve en şerefliisi Hâşim'dir ki, Abdi Menâf'tan sonra Kureyş boyunun ulusu o idi. Onun temiz neslinden gelenlere “Benî Hâşim” ve “Hâşimî” denilir. Hâtemül-Enbiyâ efendimiz de onlardandır.

Kureyş kavmi, ticaretle meşgul bir kabileydi. Kışın Yemen'e, yazın da Şam'a giderler, her sene iki tarafla birçok alışveriş yaparlardı.

Hâşim de Şam kafilesiyle Mekke'den çıkıp giderken Medine'ye uğradı. Orada Benî Neccâr tâifesinden Selmâ adındaki kızla evlendi. Oradan Şam'a gitti. Gazze'de öldü.

Şeybe

Selmâ ise, ondan gebe kalıp gayet güzel ve yüzü nûrlu bir erkek çocuk doğurdu ve Şeybe diye ad koydu. Şeybe büyüdü, dayızâdeleriyle beraber gezip dolaşmaya başladı. Fakat hiçbirine benzemiyordu. Yüzünde Ülker'i vardı. Alnı da ay gibi parlıyordu. Bu güzelliği görenler hayran kalıyorlardı. Başka bir soydan olduğu yüzünden belli oluyordu.

Ensâr'dan yâni Medine ahâlisinden, Allah'ın Resûlü'nü medheden meşhur şâir Hassân'ın babası Sâbit o zamanlar, Medine'den Mekke'ye gelip, Hâşim'den sonra Kureyş'in reisi olan kardeşi Muttalib ile görüştü. Sâbit,

“Ah... Eğer kardeşinin oğlu Şeybe'yi görsen şaşarsın. Babasına ne kadar benziyor, ne güzel bir çocuk. Tarif edilemez” diye Şeybe'yi medhedince, Muttalib'in kalbine Şeybe'yi görme arzusu düştü.

Kureyş kavmi içinde, dededen babaya geçen Peygamberlik Nûru, Hâşim'e gelmiş ve onun yüzünde görülmüştü.

Halbuki, Hâşim'in Şeybe'den başka Esed adında bir oğlu olmuşsa da, ondan yalnız Fâtıma adlı bir kız kalmıştı ki, Hazret-i

Ali'nin annesidir. Şu hale göre Hâşim'e ancak Şeybe'nin vekil olması tabiiydi. Sâbit'in sözü, bunu kuvvetlendirdi.

Muttalib'in Kölesi

Muttalib, Şeybe'yi görmek için Medine'ye gitti. Bir yerde Neccâroğullarının çocukları arasında Şeybe'yi gördü. Yüzündeki güzelliğe ve nûra baktı, tavır ve hareketlerini çok beğendi. Hiç kimse bir şey söylemeden kardeşinin oğlu olduğunu bilip, gözlerinden yaş geldi.

Muttalib bu hâlini, bazı şiirlerinde, pek yanık olarak hikâye eder.

Muttalib, hemen Şeybe'ye bir kat elbise giydirdi ve annesine gönderdi. Sonra annesinden izin alarak Şeybe'yi Mekke'ye götürdü.

Mekke'ye girerken Şeybe'yi görenler,

“Acaba bu çocuk, Muttalib'in kölesi midir?” demişler ve ondan dolayı Şeybe'nin adı *Abdü'l-Muttalib* kalmış ve Muttalib'in vefatında yerine geçip, Kureyş kavminin efendisi ve başı olmuştur.

Bir Rüya

Abdü'l-Muttalib'in alnında, Hazret-i Muhammed aleyhisselâmın nûru parlıyordu. Kureyş kavmi ondan dolayı kendisini çok uğurlu sayarlardı. Hattâ Mekke taraflarında bir kıtlık olsa, onun elini tutup, *Sebîr* dağına çıkarlar, onun yüzü suyu hürmetine Cenâb-ı Hak'tan yağmur isterlerdi. Allah da Muhammed aleyhisselâmın nûru hürmetine onlara rahmet ve bereket ihسان ederdi.

Hâtemü'l-Enbiyâ'nın dünyaya gelmesi yaklaştıkça, kâhinler, yâni bakıcılar onu haber vermeye ve birçok garip ve fevkalâde âlâmetler belirmeye başladı.

Bunlardan biri şudur: Abdü'l-Muttalib, birgün Harem-i Şerif'te uyurken bir rüyâ görüp, korku ile uyandı. Kâhinlere gidip rüyâsını anlattı. Onlar da,

“Senin soyundan bir çocuk doğacak, yer ve gök halkı, ona iman getirecek” dediler.

Bunun üzerine Abdü'l-Muttalib, Kureyş kızlarından Fâtıma adlı bir kız aldı. Ondan Abdullah dünyaya geldi ve Hazret-i Muhammed aleyhisselâmin nûru onun alınında göründü.

Zemzem

Evvelce, Mekke'de hüküm süren Cürhüm kabilesi, üzerlerine düşman saldırınca, Yemen taraflarına kaçmaya mecbur olduklarından, Kâbe hazinesinden birçok eşya alıp Zemzem kuyusuna atmışlar ve üzerine taş, toprak döküp yerini belirsiz etmişlerdi.

Zemzem kuyusu, nice seneler bu hâl üzere kaldı. Zemzem'in nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Bir gece Abdü'l-Muttalib'e rüyâsında Zemzem'in yeri haber verilmiş ve bir nişan gösterilmişti, İşte bu suretle Abdü'l-Muttalib, Zemzem kuyusunu buldu ve oğulları ile beraber gösterilen yeri kazmaya başladı. İçinden kılıçlar, zırhlar ve altından yapma geyik heykelleri çıktı. Abdü'l-Muttalib onları aldı ve geyik heykellerini Kâbe'nin kapısının önüne koydu. Zemzem kuyusunu tamamiyle ayıklayıp temizledikten sonra, hacılara Zemzem dağıtmaya başladı.

Kureyşliler büyük dedeleri olan Hazret-i İsmâil'den kalma mübarek bir kuyunun meydana çıkmasından dolayı fevkalâde sevindiler ve müteşekkîr oldular.

Bu yüzden Abdü'l-Muttalib'in şanı ve şöhreti halk arasında iki kat yükseldi. Abdü'l-Muttalib'in oğulları Hâris, Ebû Tâlib, Ebû Leheb, Gaydak, Hacl, Abdü'l-Kâbe, Mukavvim, Zübeyr,

Dirâr, Kusem, Abdullah, Hamza ve Abbâs'tır. Fakat Kusem küçük iken ölmüştür.

Abdullah ve Âmine

Abdül'l-Muttalib, oğulları içinde en çok Abdullah'ı severdi. Çünkü kardeşlerinin en güzeli ve en iyi ahlâklısı o idi. Peygamberlik nûru onun yüzünde görünüyordu.

Benî Zühre'nin ulusu olan Vehb'in kızı Âmine, soy ve soçpa Kureyş kızlarının en üstünü olduğundan dolayı, Abdül'l-Muttalib onu, Abdullah'a aldı.

Âmine, Abdullah'tan Son Peygamber'e hâmile kaldı ve hemen Abdullah'ın alındaki güzellik nûru Âmine'nin alında parlamaya başladı.

O sırada Kureyşliler, kıtlığa düşmüşlerdi. Çok sıkıntı çekiyorlardı. Resûl-i Ekrem, anne rahmine düşer düşmez, onun hürmetine Allah, Kureyş'in bağlarına ve bostanlarına o kadar bereket verdi ki, hepsi zengin oldu. O seneye Araplar "*Senetü'l-fethi ve'l-ibtihâc*" yâni "*Ferahlık ve sevinç yılı*" dediler.

Âmine hâmile iken, Abdullah, Şam kafilesiyle Medine'ye gitti. Orada hastalanıp yirmi beş yaşında iken, dayılarının yanında vefat etti. Bu suretle Peygamberlerin Sonuncusu, kıymetli tek inci tanesi gibi, annesinin karnında yetim kaldı. İşte o sıralarda fevkalâde vak'alardan olarak meşhur Fil Vak'ası meydana geldi.

Fil Vak'ası

Nice yıllar, Yemen'de hüküm süren Himyer hükümdarlarının kuvvetleri azalmış ve Habeşler, Arabistan yakasına geçip Yemen ülkesini zaptetmişlerdi. Bu Habeşlilerden hükümdarlık sırası Ebrehe adındaki padişaha gelince, Yemen'in başşehri olan San'a'da bir büyük kilise yaptı. Bundan maksadı, Arapları Kâbe'yi ziyaretten vazgeçirip, onları San'a'ya çevirmektir.

Araplar ise eskiden beri Mekke'ye gidip Kâbe'yi ziyaret edindiklerinden, böyle yeni yapılmış bir kiliseye dönmek şöyle dursun, ona hakaret gözüyle bakıyorlardı. Hattâ içlerinden birisi, o kilisenin içine girip kirletti. Bundan dolayı Ebrehe pek çok kızdı. Hemen Kâbe'yi yıkmak üzere büyük bir ordu ile Mekke'ye doğru yürüdü.

Tâif şehrine gelince, bir miktar askerle bir adamını Mekke'ye gönderdi. O da Mekke ahalisinin hayvanlarını sürüp çıkardı ve Abdü'l-Muttalib'in dahi dört yüz devesini götürdü.

“Kâbe'nin Sahibi Vardır...”

Abdü'l-Muttalib hemen Ebrehe'nin ordusuna gitti.

“Kureyş'in reisi geldi” diye haber verdiler. Ebrehe, onu yanına çağırarak pek çok saygı gösterdi ve,

“Niçin geldin?” diye sordu. Abdü'l-Muttalib develerini istedi. Ebrehe,

“Ben de Kâbe'yi yıkmayayım diye yalvarmaya geldin sandım” dedi. Abdü'l-Muttalib şu cevabı verdi:

“Develerin sahibi benim, onları isterim. Kâbe'nin de sahibi vardır, onu o korur.”

Ebrehe hemen emretti; hayvanlarını geri iade ettiler. Abdü'l-Muttalib, hayvanlarını alarak Mekke'ye getirdi ve Kureyşlilere,

“Bu beytin sahibi, onu korur. Korkmayınız” diye teselli verdi.

Çünkü Peygamberlerin Sonuncusu anne rahmine düşmüş ve doğumları pek yaklaşmış ve hemen dünyayı şereflendireceklerine dair nice fevkalâde alâmetler belirmiş ve Abdü'l-Muttalib rüyasını görmüş; bundan dolayı da Ebrehe'nin “Beytullah”ı yıkamayacağını kendi vicdanında kestirmişti.

Fil Durdu!

Hakikaten iki ay sonra, Peygamberlerin Sonuncusu dünya gelecek, sonra Kâbe'yi kible yapacak ve Ebrehe ordusunun

hâli bütün âleme büyük bir ibret olacaktır. Şöyle ki:

Ebrehe'nin büyük bir fili vardı. Onu daima askerinin önünde yürütür, onunla nereye giderse muzaffer olup kazanacağına inanırdı. Tecrübesi o yolda idi. Bu sefer de Ebrehe, o fili, ordusunun önüne kattı ve Mekke üzerine yürüdü.

Mekke'ye yaklaşıp içeri girmeye hazırlanırken, fil yere çöktü. Kaldırıp yürütmeye çalıştılar, yürümedi. Başını başka tarafa çevirdikçe, hemen o tarafa koşup gider, fakat Mekke tarafına çevirildikçe gitmeyip yere yatarı.

Ebâbil

Ebrehe'nin ordusu bu çekişmede iken Allah tarafından birçok *Ebâbil* kuşları geldi. Her birinin ağzında ve ayaklarında birer ufak taş vardı. Bu taşları Ebrehe askerinin üzerine salıverirlerdi. Hangisine rastlarsa, yaralanır ve ölürdü. Birçoğu bu suretle mahvoldu. Geri kalanı da, düşe kalka Yemen'e kaçıp kurtuldu.¹

Ebrehe de, bu suretle San'a'ya gidebilmiş ise de, fena halde hasta olduğundan, aradan çok geçmeden ölmüştü. Kendisinden sonra iki oğlu sıra ile az bir müddet San'a'da hüküm sürmüş iseler de, çok geçmeden devletleri batmıştır.

Fil Yılı

Ebrehe'nin askeri bu suretle dağılınca, Mekke ahalisi dışarı çıkıp ordusundan kalan malları ve eşyaları aldılar. Peygamberlerin Sonuncusu hürmetine, Kureyşliler, hem öyle büyük bir düşmanın şerrinden kurtuldular, hem de böyle zahmetsizce birçok ganimet malına nâil oldular. Şan ve şöhretleri de bir kat daha arttı.

1. "Allah'ın fillerle gelenlere ne yaptığını bilmez değilsin. Ebâbil sürüleri gönderip, üzerlerine taşlar atılarak, onları, yenik ekinler gibi yerlere serdi de, kötü niyetlerini boşa çıkarmadı mı?" Fil (105) sûresi, meâlen.

Kureyş kabilesiyle çekişmekte olan diğer Arap kabileleri, artık onlarla savaşmaktan vazgeçip, Allah'ın onları koruduğuna inandılar. Araplar bu seneye “*Fil Yılı*” diye ad koydular.

Bu tarih Hazret-i İsa'nın doğumunun 571. senesiydi. Peygamberlerin Sonuncusu da o sene doğdu. Ebrehe'nin fil ile Mekke'ye gelip gitmesi Muharrem ayının ortalarındaydı. Elli bu kadar gün sonra, Arabî aylarından Rebiülevvel içinde de Hazret-i Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'in doğumu vukû buldu.¹

– 2 –

PEYGAMBERİMİZİN DOĞUŞU

Fil yılında ve Nisan içinde, Arabî aylarından Rebiülevvel'in on ikinci Pazartesi gecesi, sabaha doğru tanyeri ağarırken dünya bir başka dünya oldu. Yâni Peygamberlerin sonuncusu Hazret-i Muhammed Mustafa sallallâhu aleyhi ve sellem hazretleri doğdu ve gün doğmadan cihan nûr ile doldu.

“Geldi Bir Ak Kuş...”

Abdullah'tan Âmine'nin alınına geçmiş olan o güzellik nûru, oğlunun alınına geçti. Hazret-i Âdem devrinden beri, evlâddan evlâda geçen bu nûr, şimdi sahibini buldu ve onda karar kıldı. Ertesi, Pazartesi günü sabahleyin bütün putların yüzüstü düşmüş olduğu görüldü. Herkes hayrette kaldı.

Annesi Âmine'den rivayet edilir ki:

“Ben başka kadınlar gibi, gebelik zahmeti çekmedim. Gebelerde olan ağırlıkları duymadım. Fakat gece rüyâmda biri gelip: Ey Âmine, iyi bilmelisin ki, sen âlemlerin hayırlısına hamilesin. Doğduğu vakit adını MUHAMMED koyasın, dedi.

1. Kitabın 2005 baskısına kadar, doğum tarihi, Ahmed Cevdet Paşa'nın yazdığı şekilde (569) olarak kalmıştı. Adana'dan dikkatli kardeşlerimizin ikazı ile umumun ittifak ettiği (571) olarak düzeltilti.

“Doğum yaklaşınca kulağıma şiddetli bir ses geldi. Ürktüm Bir ak kuş gelerek kanadı ile arkamı sıvadı. Benden o ürkme ve korkma hâlleri geçti. Yanıma bakınca, bir beyaz kâse ile şerbet verildiğini gördüm. Onu alıp içince her tarafımı nûr kapladı.

“O anda Muhammed aleyhisselâm dünyaya geldi. Etrafıma bakınca, Abdi Menâf kızlarına benzeyen, fakat gayet uzun boylu birçok kızların etrafımda tavâf ettiklerini şaşarak gördüm. Yâ Rabbi, bunlar kim ola, dedim.”

Hazret-i Muhammed doğarken Âmine'nin gözünden perde kaldırılıp, cennet hürileri ve melekleri ve daha birçok hârikulâde hâller gördüğü rivâyet olunur.

Peygamberlik Mührü

Aşere-i Mübeşşere'den, yâni cennetle müjdelenen on kişiden Abdurrahman bin Avf hazretlerinin annesi Şifâ, yahut Şeffâ adındaki kadın, o gece Âmine'nin yanında bulunmuş ve onun gözüne, doğum sırasında, şarktan garba kadar bütün dünyanın nûr ile dolduğu görünmüş. Bundan başka daha birtakım fevkalâde şeylerin görülmüş olduğunu Abdurrahman'a söylemiş, o da, başkalarına anlatmıştır.

O gece Abdü'l-Muttalib, Kâbe'de Cenâb-ı Hakk'a yalvarıp, dua ederken,

“Müjde ey Abde'l-Muttalib, şimdi Âmine'den bir çocuk doğdu. Vücudu âleme rahmettir” diye hâtiften, yâni gaybdan bir ses işitmiş ve hemen Âmine'nin yanına gitmiş. O da orada nice fevkalâde şeyler görmüştür.

Peygamberlerin sonuncusu, sünnetli ve göbeği kesilmiş olduğu halde doğmuştu. Arkasında, iki küreği arasında, tâ kalbinin hizasında bir nişan vardı ki ona, “Hâtem-i Nübüvvet” ve “Mühr-i Nübüvvet” yâni “Peygamberlik Mührü “ denir.

Yahudi Kâhin'in Üzüntüsü

Hazret-i Âişe demiş ki:

Mekke'de bir Yahudi vardı. Hazret-i Muhammed aleyhisselâmın doğduğu gecenin ertesi, Kureys'in toplu bulunduğu yere gelip,

"Bu gece aramızda bir oğlan doğdu mu?" diye sormuş.

"Evet, Abdü'l-Muttalib'in oğlu Abdullah'ın bir oğlu oldu" demişler.

"İşte son Peygamber odur ve arkasında alâmeti vardır" diye haber vermiş. Gitmişler, Hazret-i Muhammed aleyhisselâmı görmüşler. Yahudi o Peygamberlik Mührü'nü görünce, aklı başından gitmiş ve,

"Peygamberlik artık İsrailoğulları'ndan alınmıştır. Bundan sonra, başka Peygamber gelme ümidi kalmamıştır. Kureysliler büyük bir devlete erecek ve şöhretleri, doğudan batıya kadar ulaşacak" demiş.

İsrailoğulları'ndan gelen Peygamberler, Peygamberlerin sonuncusunu, bazen *Muhammed* ve bazen *Ahmed* diye zikretmiş ve alâmetlerini söylemişlerdi. Gayb ilminden haber verenler de bunu söyledikleri için, o zamanki Yahudi kâhinler arasında, Hâtemü'l-Enbiyâ'ya dair çok sözler konuşulur ve geleceği beklenirdi. Onlar doğum tarihini de bu suretle anlamış ve belirtmişlerdi.

"Ahmed'in Yıldızı Doğdu..."

Hassân bin Sâbit der ki: Ben sekiz yaşındaydım, hatırlıyorum ki, bir gün sabahleyin Medine'de bir yahudi, diğer yahudilere haykırıp,

"Bu gece Ahmed'in yıldızı doğdu" dedi. Hesap ettim, Muhammed aleyhisselâmın doğduğu geceye uygun düştü.

Abdü'l-Muttalib bu gibi hayırlı alâmetleri görüp, fevkalâde memnun oldu ve,

“*Bu oğlumun şanı pek büyük olacak*” dedi. Kendisine Allah’ın öyle şerefli bir oğul ihsan ettiğine dair güzel bir kaside söyledi ve büyük bir ziyafet vererek bütün Kureyş kavmini dâvet etti.

Herkes geldi. Yediler, içtiler,

“*Bu ziyafete sebep olan çocuğa ne ad koydun*” diye sordular. Abdül-Muttalib,

“*Muhammed*” diye cevap verdi. Onlar da,

“*Böyle dedelerinde olmayan adı koymaktan maksadın nedir?*” dediler.

“*Maksat ve isteğim budur ki: Onu Allah ve halk pek çok övsünler*” diye cevap verdi.

Hazret-i Peygamber’in İsimleri

Peygamberlerin sonuncusu Hazret-i Muhammed’in pek çok isimleri vardır. En meşhurları “*Muhammed*” ve “*Ahmed*”dir. Muhammed, Arapçada “*pek çok övülmüş zât*” demektir. “*Mahmud, Mustafa, Sâhibü’l-Beyan, Sâhibü’l-Hâtem, Sâhibü’l-Makâmi’l-Mahmûd, Sâhibü’l-Kadîb, Sâhibü’l-Hirâve*” de Peygamberler sonuncusunun yüksek lâkaplarındandır. Kendilerinin doğuşu sırasında meydana gelen fevkalâde hâllerden bir kısmı da şunlardır:

Arabistan’da Bir Şeyler Oluyor!

Hazret-i Muhammed’in doğuşu sırasında İran hükümdarının sarayı sarsıldı. Ondört şehnişini yâni balkonu yıkıldı.

Fars vilâyetinde İstahrâbâd adı verilen şehirde ateşe tapanların bin seneden beri yakmakta oldukları âteşgedeleri sönüverdi.

Sâve gölü yere batıp kayboldu. *Semâve* vâdisinde sular taşı.

Fars’ın en büyük kadısı demek olan Mübedan o gece rüyâsında görmüş ki, bir alay sert ve serkeş develer bir bölük Arap atlarını yederek, Dicle nehrini geçip Fars içine yayılmışlar.